

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **H. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2021, č. j. OAM-439/ZA-ZA11-HA12-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 7. 2021, č. j. 60 Az 7/2021 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Plzni zastavil v záhlaví citovaným usnesením, neboť nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce [§ 33 písm. b) zákona o azylu].

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž konstatoval, že je nutné, aby krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu. Podle něj však krajský soud těmto požadavkům plynoucím z judikatury nedostál; i když mu bylo zřejmé, že stěžovatel měl na území České republiky jediného rodinného příslušníka (syna), nepokusil se jej kontaktovat za účelem zjištění místa

pobytu stěžovatele. Ke kasační stížnosti doložil čestná prohlášení jeho syna, vlastníka domu a své vlastní prohlášení, z nichž je zřejmé, že od poloviny května 2021 pobýval na nové adrese. Na původní adresu pobytu se pravidelně vracel za účelem převzetí doručené pošty a přestěhování osobních věcí. Dne 30. 8. 2021 se dostavil na příslušné pracoviště Ministerstva vnitra nahlásit změnu trvalého bydliště. Skutečnost, že pro správní orgán byl dosažitelný na původní adrese, byla podle něj patrná z toho, že mu bylo doručeno usnesení krajského soudu, a že proti němu podal včasnou kasační stížnost. Odkázal k tomu na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 Azs 137/2015 - 37, a ze dne 7. 9. 2016, č. j. 4 Azs 141/2016 - 36, z nichž obsáhle citoval.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že směřuje výhradně do procesního postupu soudu. Úvahu o důvodnosti kasační stížnosti ponechal na posouzení Nejvyššího správního soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). K novelizaci soudního řádu správního v otázce přijatelnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře opakovaně a pro úplnost na ni na tomto místě pouze odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že v případě usnesení o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení lze kasační stížnost opřít toliko o důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., byť stěžovatel podřadil tyto důvody pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] Stěžovatel brojil proti zastavení řízení krajským soudem, neboť podle něj nepostupoval krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, resp. nevyvinul dostatečné úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele.

[9] Jak správně uvedl již krajský soud v napadeném usnesení, judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že smyslem § 33 písm. b) zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Z judikatury je dále zřejmé, že soud musí před přikročením k zastavení řízení vyvinout intenzivní úsilí ke zjištění údaje o místě pobytu žadatele o mezinárodní ochranu. Je tedy namístě učinit dotazy u žalovaného a u Ředitelství služby cizinecké policie, neboť se jedná o orgány, které mají podle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl (srov. k tomu rozsudky ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, a ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 169/2018 - 31;

pokračování

srov. též usnesení ze dne 28. 3. 2019, č. j. 7 Azs 548/2018 - 21, nebo ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 Azs 353/2020 - 24).

[10] Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že krajský soud se pokusil dne 11. 3. 2021 doručit stěžovateli vyjádření žalovaného k žalobě na adresu uvedenou v záhlaví žaloby (X), avšak obálku nebylo možno doručit, neboť adresát neměl schránku. Soud proto vyzval žalovaného ke sdělení aktuální adresy místa pobytu stěžovatele (dne 16. 3. 2021), přičemž mu bylo sděleno, že stěžovatel je hlášen k pobytu na adrese shodně uvedené stěžovatelem samotným a jiné místo pobytu mu známo není. Opakovaný pokus o zjištění místa pobytu učinil krajský soud dne 31. 5. 2021, přičemž odpověď žalovaného byla shodná s první odpovědí. Krajský soud následně požádal Policii České republiky o provedení pobytové kontroly v místě hlášeného pobytu stěžovatele. Policií České republiky bylo sděleno, že šetřením na adrese X, se nepodařilo stěžovatele kontaktovat. Na jmenovkách a dveřích bytů a na zvoncích není jeho jméno uvedeno a sousedé ho neznají. Krajský soud po tomto zjištění vyzval opětovně žalovaného ke sdělení místa pobytu stěžovatele, přičemž žalovanému byla známa pouze uvedená adresa stěžovatele a další informace o jeho pobytu neměl. Policií České republiky bylo soudu následně sděleno, že pobytová kontrola proběhla ještě na další možné adrese (X), avšak rovněž s negativním výsledkem. Ředitelství služby cizinecké policie k výzvě soudu sdělilo, že stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění s platností od 5. 6. 2021 do 4. 6. 2029, fyzicky však vyhoštěn nebyl; poslední hlášená adresa se shodovala s výše uvedenou, tj. X.

[11] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného uzavírá, že krajský soud postupoval zcela v souladu se shora uvedenou judikaturou a nebylo jeho povinností kontaktovat další osoby, které by mohly mít povědomí o místě pobytu stěžovatele. Judikatura zmiňovaná stěžovatelem v kasační stížnosti v souvislosti s povinností cizince zdržovat se v místě pobytu je nepřiléhavá, neboť v těchto věcech bylo rozhodováno za skutkově odlišných okolností.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že jsou naplněny podmínky § 104a s. ř. s., jak je již shora uvedeno. Kasační stížnost pro uvedené shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu